

COLUMN

Dag in, dag uit

Wivine Heynderick

Een werkdag is, gek genoeg, geschikt.
In een ochtend en een avond.

Mijn dag begint goed: ik kies de weg van de minste weerstand en grijp naar mijn fiets. De oprit afbollend, komt een zee van indrukken geleidelijk op. Rondom mij zie ik mensen bijna synchroon in de weer met kinderen in autostoeltjes te stouwen en op ze inpratend voor de komende rit. De uitvaart kan beginnen. Ik trap afkerig hard door tot waar ik in de luwte van het riviertje kom. Ter hoogte van de drukke verbindingsweg gaat hij ondergronds door tot in de stad. Ik neem er een voorbeeld aan en prop mijn muziek in mijn oren. Vanaf hier is het landschap opgeslokt door betonning. Een enkele meter schermt mij af van een doorrazende mensenmassa die zichzelf even verderop vastrijdt en uit eigen beweging tot stilstand komt. Op dat punt ben ik warmgelopen en volledig in beweging op het ritme van een klankenmassa. Muziek is propere energie. Het enige dat doordringt is hetgeen de mensen uitlaten. De onvermijdelijkheid van dit stuk moordend traject prikkelt mijn fantasie: ik zie mezelf rijden als een fluorescerend, voorbijschietend reclamevoertuig met de betiteling 'Ik fiets voor uw ademruimte'. Eens aan de stadsrand, kan ik de grote weg eindelijk lossen en terugvallen op groene fietspaadjes langs de andere kant van het kanaal. Mijn muziek verlaat me ongewild wanneer het ontluikende leven van de stad in mijn vizier komt. Indrukken stapelen zich buiten mijn verweer op, geen afscherming helpt nog. Hier bruist en krioelt het! Met wakkere onbevangen blik aanschouw ik de Mensen, nog vers en open uit hun ogen kijkend, wanneer ze hun huis uitkomen. En ik raak ontroerd.

Iedereen in een ontwakende toestand of bezigheid, een naturel die je alleen 's morgens aantreft, in een klare blik, een onbedachte beweging, een onbezoedeld gebaar, een vertrouwende glimlach. Ogen die de dag tegemoet zien. En ik realiseer me dat ik op mijn werk beland ben, met een ervaring van, als was het een volle dag.

De deur valt dicht 's avonds. Mijn werk is afgesloten. Ik kom weer in de beweging van deze ochtend. Duizenden mensen, vanmorgen door de stad veelbelovend opgezogen, moeten er snel en tegelijk weer uit. Ik herken geen enkele blik meer. Ze hebben hier niets meer te zoeken en schuiven, schichtig om zich heen kijkend, aan voor een plaats. Waar zijn die mensen van deze morgen gebleven? Lege ogen, die geen mens meer zien. Geprikkelde ogen, die te veel hebben gezien, willen stoppen met kijken, en zich alleen maar willen sluiten. Mensen dwarrelend door elkaar, in gedachten al thuis. Of toch elders. Elke mens voor mekaar enkel een hindernis op de weg naar het dringende echte leven. Even slaat mijn hart over: en onze kinderen? Geen enkele school houdt dit stormachtige gedrang verder tegen dan net buiten de verkeersveilige schoolpoort. Ikzelf raak, temidden van het geweld, de trappers net niet kwijt. Meedogenloos heeft de dag ook mijn geest gevuld.

Maar ik herinner mij nog hoe het begon. Onstuimigheid die nu is bedaard, en al wat liggen gaat. Nog steeds in beweging word ik langzamer nu, als vanzelf. De mildheid van de wind die gaan liggen is en van de dag die zacht en langzaam valt, is binnengedrongen.

Morgen is er terug een ochtend.